

ПЕЛАГИУС: Случиха се бедн. През август миналата година негово светейшество изпрати собствения си нотариус, но венецианците направиха всичко възможно за да попречат на пътуването му. Тогава решихме аз лично да дойда. Какво ново насам?

АНРИ: Все така. Неуредици. Размирия. Не мога от външни врагове да си отворя малко очите, за да понаредя вътрешните си работи.

ПЕЛАГИУС: Негово светейшество папа Иннокентий трети прави всичко възможно, за да прекратява споровете между князете и да урежда размирията между народите. Тук, ваше величество, ще види поръките и съветите, които Рим дава на Константинополската империя.

/Кардиналът му подава свитък, Анри се покланя, целува го и разчупва печатите. Чете./

АНРИ: Вие сте се отбивали в столицата на българите? Нали не бяхте добре с Асен-Борил?

ПЕЛАГИУС: Приятелите стават врагове, а враговете - приятели, когато това се изисква от по-висши съображения. Асен-Борил обеща да не преследва повече униятите в своята държава. И прие всички условия, които аз му предложих.

АНРИ: И какви са те?

ПЕЛАГИУС: Обещах да го подкрепим в борбата му против Иоан-Асен. Обещах да му помогнем в един поход срещу сърбите, за да си завземе загубените области. Обещах да го пазим от нападенията на Епир, Слав и ломбардите. Ако в държавата му се вдигне бунт, нашите войски ще го потупат.

АНРИ: Какво разбирате под наши войски?

ПЕЛАГИУС: Твоите.

АНРИ: Но това значи съюз с българите?!